

DEBORAH HARKNESS

**FIUL
TIMPULUI**

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

București
2019

Capitolul 1 *Nimic*

12 mai

În ultima seară în care avusese săngele cald, Phoebe Taylor fusese o fiică bună.

Freyja insistase asupra acestui lucru.

– Hai să nu facem mare caz din asta! protestase Phoebe de parcă doar urma să plece într-o excursie de câteva zile și speră să scape cu un simplu rămas-bun de la hotelul unde stătea familia ei.

– Nici vorbă! replicase Freyja privind-o de sus. Familia de Clermont nu se furișează... cu excepția lui Matthew, desigur. Vom face asta aşa cum trebuie. La cină. Este de datoria ta.

Serata pe care Freyja o organizase pentru familia Taylor fusese simplă, elegantă și perfectă – inclusiv vremea (o impecabilă seară de mai), muzica (oare toți vampirii din Paris știau să cânte la violoncel?), florile (atât de mulți trandafiri ai lui *madame* Hardy fuseseră aduși din grădină, încât ar fi putut înmiresma întregul oraș) și vinul (Freyjei îi plăcea Cristal).

Tatăl, mama și sora lui Phoebe veniseră la 8.30, după cum li se ceruse. Tatăl ei purtase smocking și papion negru, mama ei fusese

îmbrăcată cu o *lehenga choli*¹ turcoaz cu auriu, iar Stella fusese în Chanel din cap până în picioare. Phoebe fusese îmbrăcată în negru și purtase cerceii cu smaralde dăruiți de Marcus înainte de plecarea lui din Paris și o pereche de pantofi cu tocuri extra-înalte care îi plăceau în mod deosebit – ca și lui Marcus, de altfel.

Mai întâi, grupul alcătuit din oameni și un vampir băuse ceva în grădina din spatele somptuoasei case a Freyiei din arondismentul 8 – un paradis privat cum de peste un secol nu mai existase în ticsitul Paris. Familia Taylor era obișnuită cu palatele – tatăl lui Phoebe era diplomat de carieră, iar mama ei provenea din genul de familie indiană ale cărei fete se măritaseră cu funcționari ai Imperiului Britanic încă de la începuturile dominației acestuia –, însă privilegiile familiei de Clermont erau la un cu totul alt nivel.

Se aşezaseră la o masă pe care fuseseră aranjate cristaluri și porțelanuri, într-o cameră cu ferestre înalte, prin care se revărsa lumina primăverii și care dădeau spre grădină. Charles, laconicul maestru bucătar pe care familia de Clermont îl angaja în casele sale pariziene când avea ființe cu sânge Cald la cină, ținea la Phoebe, aşa că nu precupețise nici un efort și nu se dăduse în lătuiri de la nici o cheltuială.

– Stridiile crude sunt un semn că Dumnezeu îi iubește pe vampiri și vrea ca ei să fie fericiți, anunțase Freyja ridicându-și paharul înainte de începerea mesei.

Phoebe remarcase faptul că rostea cuvântul „vampir“ pe un ton cât se putea de firesc, ca și cum simpla lui repetare putea normaliza ceea ce Phoebe era pe cale să facă.

– Pentru Phoebe! Fericire și viață lungă!

În urma acelui toast, familia ei își pierduse pofta de mâncare. Deși conștiientă că aceea era ultima ei masă normală, lui Phoebe îi fuseseră totuși greu să îngheță mâncarea. Făcuse un efort cu stridiile și șampania care le însوtea și abia dacă ciugulise ceva din celelalte feluri. Freyja menținuse o conversație însuflețită în timp ce la masă fuseseră aduse antreuri, supă, pește, rață și desert („E ultima ta șansă, Phoebe, dragă“), trecând de la franceză la engleză și la hindi între două sorbiuri din vin.

¹ Rochie indiană

– Nu, Edward, nu cred că există vreun loc în care să nu fi fost. Știi, am impresia că este posibil ca tata să fi fost primul diplomat.

Freyja se folosise de acel anunț surprinzător pentru a-l atrage pe circumșpectul tată al lui Phoebe să povestească despre începutul carierei lui în serviciul reginei. Indiferent dacă respectiva afirmație era sau nu corectă din punct de vedere istoric, în mod cert Philippe de Clermont își învățase fata căte ceva despre netezirea asperitațiilor unei conversații.

– Richard Mayhew? Cred că l-am cunoscut. Françoise, n-am făcut cunoștință cu un Richard Mayhew când am fost în India?

Servitoarea cu ochi ageri apăruse în mod misterios în clipa când stăpâna ei o chemase pe o frecvență vampirică imperceptibilă pentru muritori.

– Probabil.

Françoise era o femeie care folosea puține cuvinte, fiecare având multe înțelesuri.

– Da, cred că l-am cunoscut. Înalt? Cu păr nișipiu? Frumușel, aşa, ca un licean?

Freyja nu se lăsase descumpănătă de replica seacă a lui Françoise și nici de faptul că descrisește de fapt cam jumătate din funcționarii britanici.

Phoebe era de părere că nu exista nimic care să poată tulbura vesela afișată cu hotărâre de Freyja.

– La revedere și pe curând, rostise Freyja pe un ton relaxat, la sfârșitul serii, sărutându-l de rămas-bun pe fiecare Taylor. Buze reci lipite de un obraz, apoi de celălalt. Padma, ești bine-venită oricând. Dă-mi de veste când mai vîi la Paris. Stella, stai aici în timpul stagiunii de iarnă. Este o perioadă foarte bună ca să vizitezi casele de modă, iar Françoise și Charles vor avea mare grija de tine. Desigur, hotelul George al V-lea este excelent, dar e foarte plin de turiști. Edward, ținem legătura.

Așa cum îi stătea în obicei, mama ei fusese stoică, iar ochii îi rămăseseră uscați, însă, la despărțire, o strânsese pe Phoebe în brațe ceva mai tare decât de obicei.

Respect pe E bine ce faci, şoptise Padma Taylor la urechea ficei sale înainte de a se desprinde din îmbrăţişare.

Înțelegea ce însemna să iubeşti pe cineva suficient de mult încât să renunți la viaţă în schimbul promisiunii a ce va fi.

– Ai grijă să fie contractul prenupțial atât de generos cum ţi-au promis, murmurase Stella către Phoebe în timp ce trecuse pragul. Pentru orice eventualitate. Casa asta valorează o avere!

Stella nu putea aprecia decizia lui Phoebe decât prin prisma propriilor repere, care erau legate exclusiv de fastul, stilul și croiala distinctivă a rochii roșii vintage a Freyiei.

– Asta? râsese Freyja când Stella i-o admirase, pozând pentru o clipă și înclinându-și într-o parte cocul blond-deschis, ca să-și etaleze dintr-o perspectivă cât mai avantajoasă rochia și silueta. E de la Balenciaga. O am de-o veșnicie. Uite un bărbat care știa să facă un corsaj!

Tatăl ei, în mod normal rezervat, suportase cel mai greu despărțirea, ochii lui înlácrimați cercetându-i pe ai ei (care semănau atât de mult cu ai lui, după cum remarcase Freyja mai devreme în acea seară), în căutarea vreunui semn că s-ar putea răzgândi. După ce mama și Stella ieșiseră pe porții, tatăl ei o trăsese la o oarecare distanță de treptele din față, pe care stătea Freyja.

– N-o să dureze mult, tata, rosti Phoebe încercând să-l liniștească.

Dar amândoi știau că aveau să treacă mai multe luni până i se va îngădui să-și revadă familia – atât pentru siguranța lor, cât și pentru ei.

– Ești sigură, Phoebe? Pe deplin? întrebă tatăl ei. Mai e vreme să te răzgândești.

– Sunt sigură!

– Fii puțin rezonabilă! spuse Edward Taylor pe un ton rugător.

Era familiarizat cu negocierile delicate și nu ezita să folosească sentimentul de vinovătie pentru a inclina balanța în favoarea lui.

– De ce să nu mai aştepți câțiva ani? N-ai de ce să te grăbești când ai de luat o decizie atât de importantă.

– N-am să mă răzgândesc, rosti Phoebe cu blândețe, dar fermă. Asta nu-i o chestiune de minte, tata, ci de inimă.

Familia ei plecase. Phoebe rămăsese cu Charles și Françoise, slujitorii credincioși ai familiei de Clermont, și cu Freyja, sora vitregă a celui care îl transformase pe logodnicul ei, ceea ce însemna o relație foarte apropiată în lumea vampirilor.

Imediat după plecarea familiei Taylor, Phoebe îi mulțumise lui Charles pentru cina deosebită și lui Françoise pentru că avusese grijă de toți în timpul petrecerii. Apoi se așeză în salon, unde Freyja își cinea e-mailurile, apoi scria răspunsurile de mâna pe hârtie cartonată crem, cu marginile de culoarea lavandei, pe care o băga în plicuri grele.

– Nu am de ce să accept această mizerabilă preferință recentă pentru comunicarea instantanea, explică Freyja când Phoebe o întrebă de ce nu se folosea de funcția „răspunde“, ca toată lumea. Phoebe, draga mea, vei descoperi curând că viteza nu este ceva de care un vampir să aibă nevoie. E foarte omenesc și vulgar să te grăbești, ca și cum timpul ar fi ceva de care nu dispui din belșug.

După ce petrecu din politețe o oră cu mătușa lui Marcus, Phoebe consideră că își îndeplinise obligațiile.

– Cred că mă duc la culcare, spuse Phoebe prefăcându-se a-și înăbușu un căscat.

În realitate, somnul era ultimul lucru la care se gândeau.

– Transmite-i lui Marcus dragostea mea.

Freyja linse marginea adezivă a plicului, atingând-o delicat cu limba înainte de a-l închide.

– De unde...? Phoebe se uită stupefiată la Freyja. Adică, ce vrei să...?

– Asta este casa mea. Știu tot ce se întâmplă în ea. Freyja lipi un timbru într-un colț al plicului, asigurându-se că era aliniat cu marginile. De pildă, știu că în seara asta Stella a adus aici, în geanta ei, trei dintre acele mici telefoane oribile, iar tu le-ai luat când te-ai dus la toaletă. Presupun că le-ai ascuns în camera ta. Nu în sertarul cu lenjerie – ești prea originală ca să faci asta, nu-i aşa, Phoebe? – și nici sub saltea. Nu! Bănuiesc că sunt în flaconul cu săruri de baie de pe pervaz. Sau în pantofi – în cei cu talpă de cauciuc, pe care îi porți când te plimbi. Sau poate că sunt pe șifonier, în punge aia cu alb și albastru în care ai adus miercuri cumpărăturile de la băcănie?

A treia presupunere a Freyiei era corectă. Se aflau în punga de plastic care încă mirosea a usturoiul pe care Charles îl folosise la triumfatorul lui *bouillabaisse*. Phoebe știuse că planul lui Marcus de a ignora regulile și de a păstra legătura cu ea nu era o idee bună.

– Încalci înțelegerea noastră, rosti Freyja pe un ton neutru. Dar ești femeie în toată firea, știi ce vrei și ești capabilă să decizi de una singură.

Teoretic, Marcus și Phoebe nu aveau voie să-și vorbească vreme de 90 de zile de când ea devinea vampir. Însă ei se întrebaseră cum ar putea încălcă acea regulă. Din păcate, singurul telefon al Freyiei se afla în holul de la intrare, așa că toată lumea le-ar fi putut auzi conversațiile. Și oricum, rareori funcționa bine. Din când în când suna cu un zgomot metalic, dar forța soneriei străvechiului aparat era atât de mare, încât receptorul se clătina în furca de alamă. De îndată ce ridicai receptorul, con vorbirea se întrerupea de obicei. Freyja dădea vina pe cablajul prost realizat în timpul ultimului război de un membru al cercului intim al lui Hitler, dar nu era interesată de repararea lui.

După ce analizase dificultățile acelei situații, Marcus, cu ajutorul Stellei și al lui Nathaniel, prietenul lui, găsise o modalitate mai discretă de comunicare – telefoane ieftine cu cartelă. Erau de genul celor folosite de hoți și teroriști internaționali – sau cel puțin aşa îi asigurase Nathaniel – și nu puteau fi detectate în caz că Baldwin sau alt vampir dorea să-i spioneze. Phoebe și Marcus le cumpăraseră de la un magazin obscur de electronice de pe o stradă comercială din arondismentul 10.

– Sunt sigură că, având în vedere situația, veți avea grija să nu vorbiți mult, continuă Freyja. Privi ecranul computerului și scrise o adresă pe un alt plic. Nu vreți să vă prindă Miriam.

Miriam vâna pe lângă Sacré Coeur și urma să se întoarcă la primele ore ale dimineții. Phoebe se uită la ceasul de pe polița șemeneului – un obiect extravagant, din marmură cu elemente aurii, ce înfățișa doi bărbați goi care țineau un cadran rotund ca și cum ar fi fost o minge de plajă. Mai era un minut până la miezul nopții.

– Ei bine, noapte bună, rosti Phoebe recunoscătoare că Freyja nu doar că era cu trei pași înaintea ei și a lui Marcus, dar era cu cel puțin unul înaintea lui Miriam.

– Hmm...

Atenția Freyiei era captată de pagina din față ei.

Phoebe se duse la etaj. Dormitorul ei se afla pe un corridor lung, ai cărui pereti erau împodobiți cu tablouri vechi care înfățișau peisaje franțuzești. Un covor gros îi estompa zgometul pașilor. După ce închise ușa dormitorului, întinse mâna deasupra șifonierului (stil Empire, circa 1815) și luă punga de plastic. Scoase unul dintre telefoane și îl porni. Era încărcat complet și gata de folosit.

Strângând telefonul la piept, Phoebe intră în baia camerei și închise și acea ușă. Două uși închise și un strat gros de faianță porțelanată reprezentau toată intimitatea de care putea avea parte în acea casă de vampiri. Își dădu jos pantofii și, complet îmbrăcată, se așeză în cada rece și goală înainte de a tasta numărul lui Marcus.

– Bună, iubito! Vocea lui Marcus, de obicei relaxată și calmă, era întrucâtva aspră de îngrijorare, deși făcea tot posibilul să o ascundă. Cum a fost cina?

– Delicioasă, minți Phoebe.

Stătea întinsă în cadă, care era edwardiană și avea un magnific spătar înalt și arcuit astfel încât să-ți poți sprijini comod gâtul. Râsul domol al lui Marcus îi spuse că nu o credea întru totul.

– Două îmbucături din desert și ciugulit pe ici, pe colo din celealte feluri? O tachină Marcus.

– O îmbucătură din desert. Deși Charles și-a dat tare multă osteală.

Fruntea lui Phoebe se încruntă. Trebuia să se revanșeze față de el. Ca majoritatea geniilor culinare, Charles se simțea jignit când farfuriiile revineau la bucătărie cu mâncarea în ele.

– Nimeni nu se aștepta să mănânci mult, rosti Marcus. Cina a fost pentru familia ta, nu pentru tine.

– A rămas o mulțime de mâncare. Freyja a cerut să fie pusă la pacchet și i-a dat-o mamei.

– Cum s-a comportat Edward?

Marcus știa că tatăl ei avea anumite rezerve.

– Tata a încercat să discute cu mine despre planul nostru, răspunse Phoebe.

Urmă o tăcere îndelungată.

– N-a avut succes, adăugă Phoebe, în caz că Marcus își făcea griji.

– Tatăl tău vrea să fii absolut sigură, spuse Marcus încet.

– Sunt! De ce mă tot întrebă lumea chestia asta?

Nu își ascunse iritarea din voce.

– Pentru că te iubesc, rosti simplu Marcus.

– Atunci, ar trebui să mă asculte. Tot ce vreau este să fiu cu tine.

Nu era tot ce dorea, desigur. De când Phoebe o cunoscuse pe Ysabeau, la Sept-Tours, își dorise inepuizabila rezervă de timp pe care o aveau vampirii. Phoebe observase cum Ysabeau se dedica fiecărei in-deletniciri. Nimic nu era făcut în grabă, de dragul de a scăpa repede și a bifa ceva de pe nesfârșita listă cu lucruri de făcut. În schimb, fiecare gest al lui Ysabeau părea plin de considerație – felul cum mirosea o floare din grădină, mersul felin, mica pauză pe care o făcea când termina un capitol dintr-o carte, înainte de a trece la următorul. Ysabeau nu simțea că timpul avea să se scurgă înainte ca ea să fi absorbit esența oricărei experiențe pe care o trăia. Lui Phoebe însă i se părea că nu avea niciodată vreme nici măcar să respire, fiind mereu pe fugă de la piață la serviciu, la farmacie, ca să-și ia medicamente pentru răceală, la cizmar, ca să-i lipească tocurile, iar apoi, din nou la serviciu.

Dar Phoebe nu-i împărtășise aceste observații lui Marcus. Avea să afle curând ce gândeau în această privință, de îndată ce se revedea. Atunci, Marcus urma să bea din vena inimii ei – delicatul fricel albăstru care îi traversa sânul stâng – și să-i afle cele mai profunde secrete, cele mai întunecate spaime și cele mai dragi dorințe. Sângele din vena inimii conținea tot ce era posibil să ascundă o persoană îndrăgostită, iar a-i permite să bea din ea era o dovdă de sinceritate și încredere, de care relația lor avea nevoie pentru a triumfa.

– Pentru asta sunt niște pași de urmat, îți amintești? Întrebarea lui Marcus îi atrase atenția. Mai întâi, o să devii vampir. Apoi, dacă mă mai vrei în continuare...

– O să te vreau!

De acest lucru, Phoebe era absolut sigură.

– Dacă mă vei dori în continuare, repetă Marcus, ne vom căsători, iar tu o să ajungi să fii legată de mine. La bine și la rău.

Asta era una dintre rutinile lor de cuplu – să repete jurăminte căsătoriei. Uneori, se concentrau asupra unuia și se prefăceau că le va fi greu să-l respecte. Alteori, râdeau de toate, considerându-le superficiale comparativ cu intensitatea sentimentelor pe care le nutreau unul pentru celălalt.

– La bine și la rău. Phoebe se așeză mai bine în cadă. Să-i părăsești pe toți ceilalți. Pentru totdeauna.

Răceala ei îi aminti de Marcus, iar curbele ei solide o făcură să-și dorească să fie el acolo, în spatele ei, cuprinzând-o cu brațele și picioarele.

– Pentru totdeauna înseamnă un timp foarte lung, o avertiză Marcus.

– Să-i părăsești pe *toți* ceilalți, repetă Phoebe accentuând cuvântul „toți“.

– N-ai cum să fii sigură de asta. Nu până când nu mă cunoști la sânge, replică Marcus.

Rarele lor certuri izbucneau ca urmare a unor asemenea schimburi de cuvinte, când Marcus părea a sugera că își pierduse încrederea în ea, iar Phoebe devinea defensivă. De obicei, astfel de dispute erau rezolvate în patul lui Marcus, unde fiecare demonstra, spre satisfacția celuilalt, că, deși încă nu știau *totul* (deocamdată), știau destul de multe la perfecție.

Dar Phoebe se afla la Paris, iar Marcus era în Auvergne. O reconciliere fizică nu era posibilă în acel moment. O persoană mai înțeleaptă, cu mai multă experiență ar fi trecut peste asta, dar Phoebe avea 23 de ani și era iritată și neliniștită în legătură cu ce urma să se întâmple.

– Nu știu de ce crezi că o să mă răzgândesc eu, și nu tu. Intenționase ca tonul să-i fie relaxat și jucăuș, însă, spre groaza ei, cuvintele sunară a acuzație. La urma urmelor, eu nu te-am cunoscut decât ca vampir. Dar tu te-ai îndrăgostit de mine ca ființă cu sânge cald.

Respect pentru te voi iubi în continuare. Răspunsul lui Marcus fu satisfăcător de prompt. Asta nu se va schimba chiar dacă tu te vei schimba.

– S-ar putea să urăști gustul meu. Ar fi trebuit să te fac să mă găsti... înainte, spuse Phoebe încercând să stârnească o ceartă.

Poate că Marcus nu o iubea atât de mult pe cât credea el. Mintea ratională a lui Phoebe știa că asta era o prostie, dar partea irațională (partea care deținea controlul în momentul acela) nu era convinsă.

– Vreau ca noi să împărtăşim această experiență... ca egali. Niciodată nu mi-am împărțit sângele cu perechea mea... și nici tu n-ai făcut asta. Este un lucru pe care îl putem face pentru prima dată împreună.

Voceea lui Marcus fusese blândă, dar cu o notă aspră de frustrare. Acela era un lucru foarte important pentru el. Egalitatea era ceva la care Marcus ținea enorm. O mamă și un copil care cerșeau, o insultă rasială auzită în metrou, un bătrân care făcea eforturi să traverseze strada în timp ce tinerii treceau grăbiți pe lângă el, cu căști în urechi și telefoane mobile în mână – toate astea îl făceau pe Marcus să clocolească de furie.

– Ar fi trebuit să fugim și să scăpăm de toate astea, rosti Marcus. Ar fi trebuit să facem cum am vrut, nu să ne batem capul cu tradiția astă străveche și cu ceremonia aferentă.

Totuși, luaseră împreună decizia de a face lucrurile astfel, cu pași lenți, măsurăți.

Ysabeau de Clermont, matroana familiei și bunica lui Marcus, expusese cu obișnuită ei claritate argumentele pro și contra abandonării obiceiului vampirilor. Începuse cu recentele scandaluri din familie. Tatăl lui Marcus, Matthew, se însurase cu o vrăjitoare, încălcând interdicția veche de aproape o mie de ani în privința relațiilor dintre creaturi aparținând unor specii diferite. Apoi, aproape că murise de mâna înstrăinatului și dementului său fiu, Benjamin. Asta însemna că Phoebe și Marcus nu aveau decât două opțiuni. Puteau păstra secretul transformării ei și căsătoriei lor cât mai mult timp posibil, înainte de a înfrunta o eternitate de bărfe și speculații despre ce se petrecuse în spatele cortinei. Alternativa era să o transforme pe Phoebe în vampir înainte de a se căsători cu Marcus cu toată pompa cuvenită... și cu toată transparență. Dacă alegeau a doua variantă, era probabil ca

Phoebe și Marcus să sufere diverse neplăceri cam un an, urmat de un deceniu sau două de notorietate, după care să se bucure de o viață nesfârșită de relativă liniște și pace.

Reputația lui Marcus fusese un factor de care Phoebe ținuse cont în luarea deciziei. Era cunoscut printre vampiri pentru impetuozitatea lui și pentru că nu pregeta să îndrepte răul din lume fără a-i păsa cătuși de puțin ce ar putea găndi celealte creaturi. Phoebe spera că, dacă respectau tradiția, Marcus avea să intre în rândurile celor respectabili, iar idealismul lui avea să fie văzut într-o lumină mai bună.

– Tradiția servește unui scop util, îți amintești? rosti Phoebe cu fermitate. În plus, nu respectăm *toate* regulile. Apropo, planul nostru secret cu telefoanele nu mai este secret. Freyja știe.

– Oricum, nu mi-am făcut mari iluzii, suspină Marcus. Jur pe Dumnezeu că Freyja e parțial copoi. Nimic nu-i scapă. Nu-ți face griji! Freyjei nu-i pasă că vorbim. Miriam este cea conformistă.

– Miriam e în Montmartre, spuse Phoebe uitându-se la ceas.

Trecuseră 30 de minute de la miezul nopții. Miriam avea să se întoarcă în curând. Trebuia să încheie con vorbirea.

– Se vânează bine pe lângă Sacré Coeur, comentă Marcus.

– Asta a zis și Freyja, replică Phoebe.

Se instală tăcerea. Deveni tot mai grea din pricina lucrurilor pe care nu le puteau spune, nu voiau să le spună sau doreau să le spună, dar nu știau cum. În cele din urmă, existau doar două cuvinte suficiente de importante pentru a le rosti.

– Te iubesc, Marcus Whitmore!

– Te iubesc, Phoebe Taylor, replică Marcus. Indiferent ce vei decide peste nouăzeci de zile, deja ești perechea mea. Ești sub pielea mea, în sângele meu, în visele mele. și nu-ți face griji! Vei fi un vampir extraordinar!

Phoebe nu avea nici o îndoială că transformarea avea să reușească și că de foarte, foarte puține lucruri nu se va bucura fiind veșnic tânără și puternică. Dar ar fi ea și Marcus în stare să construiască o relație care să reziste trecerii timpului, aşa cum avusese bunica lui Marcus cu partenerul ei, Philippe?

– O să mă gândesc la tine, spuse Marcus. În fiecare clipă.